

1. PRVNÍ POHLED

17. ledna, 2005

Máma mě odvezla na letiště. Jeli jsme autem a měli jsme stažená okénka; byl sice leden, ale ve Phoenixu bylo dvaadvacet stupňů a obloha byla jasně modrá. Měl jsem na sobě své oblíbené tričko s logem Monty Python s vlaštovkami a kokosem, které jsem před dvěma lety dostal od mámy k Vánocům. Trochu jsem z něj vyrostl, ale to nevadilo. Věděl jsem, že trička teď nějakou dobu nebudu potřebovat.

Na Olympijském poloostrově v severozápadním Washingtonu leží městečko Forks, které v podstatě neustále halí hustý závoj mraků. V tom bezvýznamném, ponurém a skličujícím městě prší víc než na kterémkoliv jiném místě ve Spojených státech amerických. Máma odtud utekla, když mi bylo jen několik měsíců. Můj táta Charlie zůstal a já jsem tam musel každé léto trávit celý měsíc, až do svých čtrnáctých narozenin. Pak jsem dal rodičům ultimátum a poslední tři roky za mnou táta jezdil na dva týdny prázdnin do Kalifornie.

A nyní, aniž bych věděl, jak k tomu vlastně došlo, jsem měl v městečku Forks dokončit své středoškolské vzdělání. Rok a půl. Osmnáct měsíců. Znělo to jako rozsudek vyřčený nad vězněm. Osmnáct měsíců, učiněná hrůza. Když jsem za sebou zavřel dveře od auta, ozval se zvuk ne nepodobný řinčení železných mříží, které právě zapadly na své místo.

Dobrá, možná to trochu přeháním. Mám moc bujnou fantazii, jak mi ráda říká máma. Tak tedy dobrovolné vyhnanství, lepší?

Moc se mi neulevilo.

Phoenix jsem miloval. Zbožňoval jsem jeho slunce, suché horko i rozlehlé, obrovské město. Taky jsem rád bydlel s mámou – chtěl jsem být tam, kde mě bylo potřeba.

„Nemusíš to dělat,“ zopakovala máma už asi po sté, když jsme se blížili k bezpečnostní kontrole.

Máma vždycky říkala, že jsme si tak podobní, že bych ji mohl používat místo zrcátka na holení. To není úplně pravda, i když tátovi se nepodobám skoro vůbec. Máma má špičatou bradu a plné rty, úplně jiné než já, ale máme stejné oči. Na ní vypadají dětsky – jsou široké a bledě modré – takže působí spíš jako moje sestra než matka. Slycháme to pořád, a přestože máma dělá jakoby nic, vím, že jí to lichoť. Na mně světle modrá vypadá tak nějak... nerozhodně.

Když jsem pohlédl do těch velkých, ustaraných očí, zmocnila se mě panika. O mámu jsem se staral celý život. Tedy, je mi jasné, že v určité době, když jsem byl ještě v plenkách, jsem všechny ty účty, papírování, vaření a obecně rozumné uvažování na starosti neměl, ale na to si nevzpomínám.

Bylo vážně správné, abych tu mámu nechal, ať se o sebe postará? Během měsíců, kdy jsem k tomuto rozhodnutí pomalu dospíval, mi to tak připadalo. Nyní jsem se cítil trochu provinile.

Teď tu byl samozřejmě Phil. Ten už dohlédne na to, aby se účty platily včas, v lednici bylo jídlo a v nádrži benzín, a máma bude mít komu zavolat, až se ztratí... už mě tolik nepotřebovala.

„Já ale chci,“ zalhal jsem. Nikdy jsem nebyl dobrý lhář, ale tuhle lež jsem si za poslední dobu opakoval tolikrát, že zněla téměř přesvědčivě.

„Vyříd' Charliemu, že ho zdravím.“

„Vyřídím.“

„Brzy se uvidíme,“ slíbila. „Domů se můžeš vrátit, kdykoliv budeš chtít – přijedu hned, jak mě budeš potřebovat.“

Jenže já věděl, co by ji nenadálý návrat stál.

„Nedělej si o mě starosti,“ trval jsem na svém. „Bude to skvělé. Mám tě rád, mami.“

Pevně mě objala, prošel jsem kovovým rámem a pak byla pryč.

Let z Phoenixu do Seattlu trvá tři hodiny. Potom letíte další hodinu malým letadlem na sever do Port Angeles a odtud je to hodinu jízdy autem do městečka Forks, které leží na jihu. Létání mi nikdy nevadilo; mnohem víc jsem se bál té hodiny strávené v autě s Charliem.

Nutno přiznat, že Charlie se k celé věci postavil čelem. Měl skutečnou radost, že s ním poprvé zůstanu vlastně tak trochu natrvalo. Už mě přihlásil ve škole a řekl mi, že mi pomůže najít auto.

Já jsem však věděl, že mě čekají trapné chvílky. Ani jeden z nás nebyl extrovert – což byla podle všeho zásadní vlastnost pro život s mou mámou. Navíc jsem vlastně neměl co říct – nikdy jsem se netajil tím, co si o Forks myslím.

Když jsme přistáli v Port Angeles, přšelo. Nevnímal jsem to jako špatné znamení, bylo to jednoduše nevyhnutelné. Se sluncem jsem se dávno rozloučil.

Charlie na mě čekal se svým policejním vozem. I s tím jsem počítal. Dobří lidé městečka Forks ho znali jako policejního náčelníka Swana. I když jsem neměl peníze, auto jsem si chtěl koupit hlavně proto, že bych nesnesl představu, jak jezdím po městě s majáčkem na střeše. Nic nezpomalí dopravu tak jako policajti.

Vystoupil jsem z letadla a padl jsem přímo do Charlieho nemotorného, neohrabaného objetí. Objal mě jen jednou paží.

„Rád tě vidím, Beau,“ řekl. Usmál se a podržel si mě před sebou, jak to měl ve zvyku. Rozpačitě jsme poplácali jeden druhého po rameni a potom jsme od sebe ustoupili. „Skoro vůbec ses nezměnil. Jak se má Renée?“

„Máma se má dobře. Rád tě vidím, tati.“ Nemohl jsem mu říkat Charlie.

„Vážně ti nevádí, že jsi ji tam musel nechat?“

Oba jsme chápali, že se neptá na mou osobní spokojenost. Ptal se mě, jestli se vyhýbám zodpovědnosti, jestli už se o mámu nechci sta-

rat. Proto se Charlie nikdy nepokusil získat mě do vlastní péče; věděl, že mě máma potřebuje.

„Jo. Nebyl bych tady, kdybych si nebyl jistý.“

„Dobrá.“

Měl jsem s sebou jen dvě velké sportovní tašky přes rameno. Většina mého arizonského oblečení byla na washingtonské podnebí příliš tenká a propustná. Dali jsme s mámou dohromady všechny naše úspory, abychom doplnili můj zimní šatník, ale moc jsem si toho nepřivezl. Tašky bych klidně unesl sám, ale Charlie trval na tom, že mi s jednou pomůže.

Trochu jsem kvůli tomu ztratil rovnováhu – tedy, ne že bych někdy nějakou měl, zvlášť od doby, kdy jsem začal růst jako z vody. Špičkou boty jsem zavadil o práh východových dveří, takže se brašna zhoupla a narazila do kluka, který právě vcházel dovnitř.

„Promiň.“

Kluk nebyl o moc starší než já a byl o hodně menší, ale přišel ke mně a bojovně vystrčil bradu. Měl jsem ji zhruba ve výšce hrudníku. Viděl jsem, že má z obou stran potetovaný krk. Vedle něj stála malá žena s vlasy obarvenými na černo a probodávala mě pohledem.

„Promiň?“ zopakovala, jako by ji moje omluva nějak urazila.

„No, jo?“

Potom si všimla Charlieho, který měl na sobě uniformu. Charlie ani nemusel nic říkat. Jen se na ně podíval a kluk okamžitě ustoupil. Najednou vypadal o hodně mladší. Žena vyšpulila vlhké červené rty. Bez jediného dalšího slova se kolem mě protáhli a zamířili směrem k malému terminálu.

Pokrčili jsme s Charliem rameny. Bylo zvláštní, že jsme sdíleli některá gesta, přestože jsme spolu netrávili moc času. Možná za to mohly geny.

„Našel jsem ti dobré auto. Bude pro tebe to pravé. Navíc je za hubičku,“ oznámil mi Charlie, když jsme seděli v policejním voze a byli jsme na cestě domů.

„Co je zač?“ zeptal jsem se podezřívavě. Nelíbilo se mi, že dodal „pro tebe“, místo aby se spokojil s výrazem „dobré auto“.

„Vlastně je to nákladák, Chevrolet.“

„Kdes ho našel?“

„Pamatuješ na Bonnie Blackovou z La Push?“ La Push byla malá pobřežní indiánská rezervace nedaleko Forks.

„Ne.“

„S manželem s námi v létě chodili na ryby,“ naléhal Charlie.

To vysvětlovalo, proč jsem si ji nepamatoval. Nepříjemné vzpomínky se mi většinou dařilo vytěsnit.

„Je teď na vozíku,“ pokračoval Charlie, když jsem neodpovídal, „takže už nemůže řídit. Nabídla mi, že nám to auto levně prodá.“

„Jaký je to ročník?“ Očividně doufal, že se na to nezeptám.

„Bonnie věnovala motoru spoustu času, takže je skoro jako nový.“

To si opravdu myslel, že to snadno vzdám?

„Kdy to auto koupila?“

„Asi v roce 1984.“

„A bylo tenkrát nové?“

„Nebylo. Myslím, že ho vyrobili na začátku šedesátých let – nebo na konci padesátých,“ přiznal nesměle.

„Ch- tati, já o autech nic nevím. Jestli se něco rozbije, nedokážu to spravit, a na automechanika nebudu mít peníze...“

„Věř mi, Beau, ta věc šlape jako hodinky. Takové už se dneska nedělají.“

Ta věc, pomyslel jsem si... něco na tom bylo – alespoň by to nebyla špatná přezdívkou.

„Co to znamená levně?“ Konec konců mi šlo hlavně o cenu.

„Synu, já už to auto vlastně tak trochu koupil. Abychom oslavili, že ses vrátil domů.“ Charlie na mě mrkl koutkem oka, očividně plný očekávání.

Páni. Zadarmo.

„To jsi nemusel, tati. Koupil bych si auto sám.“

„Nevadí mi to. Chci, abys tu byl spokojený.“ Když to říkal, oči měl upřené na cestu před sebou. Charlie se vždycky cítil nesvůj, jakmile musel nahlas vyjádřit své city. I to jsme měli společné. Když jsem odpovídal, taky jsem civěl před sebe.

„To je úžasné, tati. Díky. Moc si toho vážím.“ O tom, že o spokojenosti, současné nebo budoucí, nemůže být ani řeč, jsem si nechal pro sebe. Jen bychom trpěli oba, a to by ničemu nepomohlo. A navíc, pomyslel jsem si, darovanému nákladáku na zuby – nebo spíš na motor – nekoukej.

„Nemáš vůbec zač,“ zamumlal. Mé díky ho očividně uvedly do rozpaků.

Potom jsme si vyměnili ještě několik poznámek o počasí, které bylo podle očekávání vlhké a deštivé, a tím rozhovor v podstatě skončil. Mlčeli jsme a zírali jsme ven z oken.

Nejspíš tu byla hezká krajina. Všechno bylo zelené: kmeny i větve stromů pokrýval mech a země byla zarostlá kapradím. Dokonce i vzduch zezelenal, když se konečně prodral přes zástup zelených listů.

Zelené bylo až příliš – připadal jsem si jako na cizí planetě.

Konečně jsme dorazili k Charliemu domů. Pořád bydlel v malém domku se dvěma ložnicemi, který si hned po svatbě koupili s mámou. Žádné později už nebylo. Období těsně po svatbě bylo jediné, které měli. A na cestě před domem, který se nikdy neměnil, stálo moje nové – tedy, nové alespoň pro mě – auto. Nákladák měl zašlou červenou barvu, velké zahnuté nárazníky a kulatou kabinu.

Hned jsem se do něj zamiloval. O autech jsem toho moc nevěděl, takže jsem překvapil sám sebe. Ještě jsem ani nevyzkoušel, jestli ta rachotina funguje, ale už jsem se viděl, jak sedím uvnitř. Byla to jedna z těch masivních železných potvor, které se nikdy nerozbijí – stane se dopravní nehoda a ony vyvážnou bez jediného škrábance, zatímco z druhého auta je hromada šrotu.

„Páni, tati, to je paráda! Díky!“ Tentokrát jsem své nadšení nehrál. Nákladák mi přišel zvláštním způsobem bezvadný. Taky jsem věděl, že nebudu muset každé ráno chodit dvě míle do školy za vydatného deště, ani se nechat vozit policejním autem – což by samozřejmě byla ta nejhorší varianta.

„Jsem rád, že se ti líbí,“ zabručel rozpačitě Charlie.

Měl jsem tak málo věcí, že jsme je nahoru vynesli všechny najednou a nemuseli jsme se pro nic vracet. Dostal jsem západní ložnici

s okny vedoucími na přední dvorek. Pokoj jsem dobře znal; spával jsem v něm od doby, co jsem se narodil. Dřevěná podlaha, světle modré stěny, strop sbíhající se do špičky, záclony kolem oken – to všechno patřilo k mému dětství. Jediná změna, které se Charlie během mého dospívání dopustil, byla výměna kolébky za postel. Taky přikoupil pracovní stůl, na kterém stál použitý počítač s modemem napojeným na telefonní linku. To byl jeden z požadavků mojí mámy; chtěla, abychom byli v kontaktu. V rohu pokoje stálo houpací křeslo, na které jsem se pamatoval z dětství.

Při vrcholu schodiště byla jediná malinká koupelna pro nás pro oba, ale to mi nevadilo. Předtím jsem koupelnu sdílel s mámou a to bylo mnohem horší. Měla o hodně víc věcí než Charlie a vytrvale odolávala všem mým pokusům udělat v nich nějaký pořádek.

Na Charliem se mi líbilo, že nade mnou celou dobu nestál – to byla jedna z jeho nejlepších vlastností. Nechal mě v klidu vybalit věci a ubytovat se, což by s mámou bylo nemožné. Bylo příjemné být sám, nemuset se usmívat a tvářit se spokojeně; ulevilo se mi, když jsem mohl sedět u okna, pozorovat liják a ponořit se do svých temných myšlenek.

Střední škola v městečku Forks měla jen tři sta padesát sedm – teď už padesát osm – studentů; v mojí staré škole jich bylo přes sedm set, a to jen v nižších ročnících. Tady spolu všechny děti vyrostly a jejich prarodiče se znali už jako batolata. Věděl jsem, že budu tím novým klukem z velkého města; všichni si o mně budou šeptat a ukazovat si na mě.

Možná, že kdybych byl jedním z těch oblíbených kluků, co mají všechno na háku, dokázal bych to obrátit ve svůj prospěch. Vrátil bych se domů jako král a všichni by mě milovali. Bohužel bylo jasné, že *takový* nejsem – nebyl jsem fotbalová hvězda, ani předseda třídy, ani rebel na motorce. Byl jsem kluk, který vypadal, že mu půjde basketbal, dokud neudělal na hřišti dva kroky. Byl jsem dítě, které cpali do školních skříněk, dokud jsem v druhém ročníku najednou nevyrostl o osm palců. Byl jsem moc tichý a příliš bledý, nevěděl jsem nic o hazardu, autech, baseballové tabulce, ani o dalších věcech, které by mě podle mého okolí měly zajímat.

Na rozdíl od jiných kluků jsem neměl spoustu volného času, abych se věnoval koníčkům. Musel jsem vyrovnat šekovou knížku, protáhnout ucpaný odpad a nakoupit jídlo na týden dopředu.

Tak to alespoň bývalo.

Proto jsem si s lidmi svého věku vlastně neměl co říct. Anebo jsem si možná nerozuměl s lidmi obecně. Tečka. Dokonce i máma, která pro mě byla tím nejbližším člověkem na celé planetě, mi nikdy tak docela neporozuměla. Občas jsem přemýšlel, zda se já a zbytek světa na všechno díváme úplně jinými očima. Bylo možné, že zatímco já viděl zelenou barvu, všichni ostatní viděli červenou? Třeba jsem cítil ocet a druzí kokos. Třeba bylo s mým mozkiem něco v nepořádku.

Na příčině ale nezáleželo. Důležitý byl výsledek. A zítrkem to mělo jenom začít.

I když jsem svou mysl nakonec donutil, aby zmlkla, tu noc jsem spal špatně. Zvuk svištícího větru a vytrvalého deště bubnujícího o střechu odmítal ustoupit do pozadí. Přes hlavu jsem si přetáhl starou prošívanou příkrývku a později jsem k ní přidal i polštář, ale usnul jsem teprve po půlnoci, kdy liják konečně přešel v tiché mrholení.

Ráno jsem z okna neviděl nic než hustou mlhu. Cítil jsem, jak se mě zmocňuje klaustrofobie. Oblohu jste ve Forks zahlédli zřídka; bylo to jako vězení, které jsem si představoval při odletu.

U snídaně jsme s Charliem povětšinou mlčeli. Popřál mi hodně štěstí v nové škole. Poděkoval jsem mu, i když jsem věděl, že doufá marně – štěstí se mi většinou vyhýbalo. Charlie odešel jako první; odjel na svou policejní stanici, která mu nahradila rodinu. Když byl pryč, zůstal jsem sedět u starého dubového stolu na jedné ze tří ne-sourodých židlí a zíral na známou kuchyni – tmavě obkládané stěny, zářivě žluté skříňky a bílé lino na podlaze. Nic se nezměnilo. Máma skříňky před osmnácti lety natřela, aby do domu vnesla trochu slunečního světla. Nad malým krbem v přilehlém, mrňavém obývacím pokoji stála řada fotek. První z nich byla svatební fotografie Charlieho a mámy v Las Vegas, na další jsme byli všichni tři v nemocnici, kde jsem se narodil – tenkrát nás vyfotila ochotná zdravotní sestra – a na-

konec následoval zástup mých školních fotek až k té současné. Bylo mi z nich trochu stydno – trapné účesy, několik let rovnátek, akné, které nakonec samo zmizelo. Budu muset Charlieho přesvědčit, aby je někam schoval, alespoň na dobu, kdy tu budu bydlet.

Jakmile jste vkročili do domu, nešlo si nevšimnout, že Charlie na mámu nikdy nezapomněl. Měl jsem z toho nepříjemný pocit.

Nechtěl jsem být ve škole moc brzy, ale doma už jsem to nemohl vydržet. Nasadil jsem si bundu – byla z neprodyšné umělé hmoty stejně jako ochranné obleky proti radiaci – a vydal jsem se ven do deště.

Naštěstí pořád jen mrholilo, takže jsem hned nepromokl, když jsem šátral po klíči schovaném na římse u dveří. Zamkl jsem. Čvachtání mých nových nepromokavých bot znělo divně; chybělo mi povědomé chroupání štěrku, na které jsem byl zvyklý z domova.

Uvnitř auta bylo příjemně a sucho. Bonnie nebo Charlie ho zjevně uklidili a vyčistili, ale světle hnědá čalouněná sedačka stále lehce voněla tabákem, benzínem a mentolem. Ulevilo se mi, když se motor hned na první pokus se zařváním probudil k životu a pak přešel v hlasité, vyrovnané vrnění. Navíc fungovalo i prastaré rádio, což byl bonus, který jsem ani nečekal.

Najít školu nebylo těžké; jako většina ostatních domů stála hned u silnice. Z počátku nebylo jasné, že jde o školu; zahrnul jsem k ní jen díky ceduli s nápisem „Střední škola Forks“. Vypadala jako sbírka několika navlas stejných domů postavených z kaštanově hnědých cihel. Kolem bylo tolik stromů a keřů, že jsem hned neviděl, jak je škola velká. Vůbec nepůsobila jako státní instituce. Kde byly ploty z pletiva, kde byly detektory kovů?

Zaparkoval jsem u první budovy, která měla na dveřích cedulku ŘEDITELNA. Nikdo jiný tu neparkoval, takže to bylo nejspíš zakázané, ale rozhodl jsem se, že si raději nechám poradit vevnitř, než abych bezcílně bloudil kolem a promokl přitom na kost.

Uvnitř svítilo ostré světlo a bylo tam tepleji, než jsem doufal. Kancelář byla malá; byla v ní miniaturní čekárna s polstrovanými skládacími židlemi a oranžový koberec; na stěnách visela oznámení, trofeje

a také obrovské tikající hodiny. Všechny rostliny byly zasazené ve velkých umělohmotných květináčích, jako by snad venku nebylo dost zeleně. Místnost v půlce rozdělovala dlouhá přepážka posetá drátěnými košíky, ve kterých se vršily papíry; na její přední straně byly vyvěšené zářivě barevné letáky. Za hlavní přepážkou stály tři stoly, u jednoho seděl obtloustlý plešatící muž v brýlích. Na sobě měl jenom tričko, takže jsem si začal myslet, že jsem to s oblečením trochu přehnal.

„Muž vzhlédl a podíval se na mě. „Můžu ti nějak pomoci?“

„Jsem Beau Swan,“ oznámil jsem mu. Z jeho pohledu bylo jasné, že ví, kdo jsem. Čekali mě a už jsem se stihl dostat do řečí. Syn policejního náčelníka, ten s nevyrovnanou matkou, se konečně vrátil domů.

„Samozřejmě,“ řekl. Chvilí se prohrabával hromadou papírů na svém pracovním stole, až konečně našel ty, které hledal. „Mám tu pro tebe rozvrh, Beauforte, a taky plán školy.“ Přinesl k přepážce několik papírů, aby mi je ukázal.

„Nezlobte se, jmenuju se Beau.“

„Ale jistě, Beau.“

Prošel se mnou jednotlivé předměty a do plánu mi zakreslil nejkratší cestu do všech tříd. Taky mi dal nějaký papír, který jsem měl nechat podepsat každému učiteli a na konci dne mu ho zanést zpátky. Usmál se na mě a stejně jako Charlie mi řekl, že doufá, že se mi ve Forks bude líbit. Jeho úsměv jsem opětoval tak přesvědčivě, jak jsem dokázal.

Když jsem se vracel k nákladáku, viděl jsem, že se do školy začínají sjíždět další studenti. Objel jsem budovu a následoval ostatní auta. Většina z nich byla stejně stará jako to moje, rozhodně tu nebylo nic nablýskaného. Doma jsem bydlel v jednom z chudších sousedství předměstí Paradise Valley. Bylo běžné, že na studentském parkovišti stál nový Mercedes nebo Porsche. Tady bylo zdaleka nejhezčím autem nové stříbrné Volvo. I tak jsem vypnul motor, hned jak jsem dorazil na místo, aby ke mně hlasité rachocení nepřitáhlo pozornost.

V autě jsem se podíval na plánek a pokusil jsem se zapamatovat si ho; doufal jsem, že s ním nebudu muset chodit celý den jako idiot. Všechny věci jsem nacpal do batohu, přehodil jsem si ho přes rameno

a zhluboka jsem se nadechl. *Nebude to tak hrozné*, zalhal jsem sám sobě. Na druhou stranu to opravdu nebyla žádná otázka života a smrti – jenom střední škola. Přece mě tu neukousnou.

Konečně jsem vydechl a vystoupil jsem z auta.

Jakmile jsem prošel kolem studentské jídelny, budovu číslo tři nebylo možné minout. V bílém čtverci na jejím východním rohu byla namalovaná velká černá trojka. Prošel jsem dveřmi a následoval jsem dvě postavy zahalené v pláštěnkách; nebylo poznat, jestli jsou to holky nebo kluci.

Třída byla malá. Dvojice přede mnou se zastavila hned u dveří, aby si pověsila pláštěnky na jeden z dlouhé řady háčků. Udělal jsem to samé. Byly to dvě dívky: první byla blondýna s porcelánovou pletí, druhá, stejně bledá jako její kamarádka, měla světle hnědé vlasy. Byl jsem mezi svými, alespoň pokud šlo o barvu kůže.

Došel jsem s papírem k učitelce, útlé ženě s řídnoucími vlasy, na jejímž stole jsem zahlédl cedulku s nápisem paní Masonová. Když uviděla mé jméno, chvíli na mě zírala – ne zrovna povzbudivě – a já jsem cítil, jak se mi do obličeje hrne krev. Vůbec jsem nepochyboval o tom, že mi na tvářích a na krku naskákaly nehezke rudé skvrny. Potom, aniž by mě představila mým novým spolužákům, mě konečně poslala do prázdné lavice v zadní části třídy. Pokusil jsem se do ní nasoukat tak nenápadně, jak to bylo možné.

Seděl jsem vzadu, takže jsem si myslel, že na mě ostatní nebudou tolik zírat, ale stejně se jim to nějak dařilo. Očima jsem se vpíjel do seznamu povinné četby, který mi dala učitelka. Nebylo na něm nic zvláštního: Brontëová, Shakespeare, Chaucer, Faulkner. Všechno jsem už četl. To mě uklidnilo... ale zároveň to bylo nudné. Přemýšlel jsem, jestli mi máma pošle složku mých starých esejů, anebo si bude myslet, že je to podvádění. Zatímco učitelka něco povídala, představoval jsem si, jak se o tom spolu hádáme.

Když zazvonilo, přes uličku se ke mně naklonila nějaká dívka se špatnou pletí a s olejově černými vlasy.

„Ty jsi Beaufort Swan, že jo?“ Dělal na mě dojem příliš ochotné členky šachového klubu.

„Beau,“ opravil jsem ji. Všichni ve vzdálenosti tří lavic se na mě otočili.

„Kde máš další hodinu?“ zeptala se mě.

Musel jsem vyndat rozvrh z tašky, abych se podíval. „Ehm, občanská výchova, s Jeffersonovou, budova šest.“

Ze všech stran na mě zíraly zvědavé oči.

„Já jdu do čtyřky, můžu ti ukázat cestu...“ Ano, příliš nápomocná. „Jmenuju se Erica, mimochodem,“ dodala.

Přinutil jsem se k úsměvu. „Díky.“

Vzali jsme si bundy a vydali jsme se ven do deště, který mezitím zesílil. Zdálo se mi, že několik lidí jde až příliš blízko za námi, jako by se nás snažili odposlouchávat. Doufal jsem, že nezačínám být paranoidní.

„Je to tu asi hodně jiné než v Phoenixu, vid?“ zeptala se mě.

„Hodně.“

„Tam u vás moc neprší, vid?“

„Asi třikrát nebo čtyřikrát za rok.“

„Páni, jak tam asi je?“ zapřemýšlela.

„Slunečno,“ řekl jsem jí.

„Nevypadáš moc opáleně.“

„Moje máma je poloviční albínka.“

Pátavě se mi zadívala do obličeje, očividně byla nesvá. Potlačil jsem zasténání. Zatažená obloha a smysl pro humor zjevně nejdou dohromady. Pár měsíců a úplně zapomenou, jak používat sarkasmus.

Znovu jsme prošli kolem jídelny a pak jsme se vydali na jih směrem k budovám vedle tělocvičny. Erica se mnou došla až ke dveřím, přestože byly jasně označené a já jsem pomoc nepotřeboval.

„Tak hodně štěstí,“ řekla mi, když jsem bral za kliku. „Možná spolu budeme mít nějaké další předměty.“ Vážně mi chtěla jen pomoci.

Usmál jsem se na ni – doufal jsem, že ne povzbudivě – a vešel jsem dovnitř.

Zbytek dopoledne probíhal více méně stejným způsobem. Učitelka matematiky, paní Varnerová, kterou bych neměl rád už kvůli jejímu předmětu, mě jako jediná donutila, abych se postavil před celou třídu

a představil se. Koktal jsem, naskákaly mi rudé skvrny, a když jsem se vracel do lavice, zakopl jsem o vlastní nohy.

Po dvou vyučujících hodinách jsem začal poznávat některé tváře. Vždycky se našel někdo, kdo byl odváznější než ostatní, představil se a zeptal se mě, jak se mi ve Forks líbí. Snažil jsem se být diplomatický, ale většinou jsem jednoduše lhal. Alespoň jsem nepotřeboval plán školy.

V každé třídě mi vyučující nejdřív řekl Beaufort, a přestože jsem je okamžitě opravil, bylo to dost skličující. Trvalo mi celé roky, než jsem se zbavil Beauforta – moc ti děkuju, dědo, za to, že jsi umřel jen pár měsíců před mým narozením a mámě připadalo, že by tě měla uctít tím, že mi dá tvé jméno. Doma už si nikdo nepamatoval, že Beau je jenom přezdívka. A teď jsem musel začít od píky.

Jeden kluk vedle mě seděl při matice i španělštině a potom jsme spolu odešli na oběd. Byl malý; nesahal mi ani po ramena, ale jeho divoké kudrnaté vlasy smazaly něco z výškového rozdílu, který mezi námi panoval. Nemohl jsem si vzpomenout na jeho jméno, a tak jsem se jen usmíval a přikyvoval jsem, zatímco on brebentil o učitelích a jednotlivých předmětech. Ani jsem se nesnažil ho sledovat.

Seděli jsme na konci obsazeného stolu s několika jeho kamarády, které mi zdvořile představil – na vychování jsem si tady stěžovat nemohl. Jejich jména jsem nicméně zapomněl, hned jak je řekl. Nikomu zjevně nevadilo, že mě pozval. Dívka, kterou jsem potkal na angličtině, Erica, mi zamávala z opačného konce jídelny a všichni se rozesmáli. Neuplynulo ani půl dne a už jsem byl terčem vtipů. To byl nejspíš můj nový rekord. Nicméně jsem se uklidnil, protože jsem věděl, že to nemyslí zle.

Seděl jsem v jídelně, jedl jsem oběd a snažil se bavit se sedmi zvědavými cizími lidmi. A pak jsem je uviděl.

Seděli v rohu jídelny na přesně opačném konci místnosti než já a mí společníci. Bylo jich pět. Nemluvili ani nejedli, i když před sebou měli tácy s obědem. Na rozdíl od většiny studentů na mě nezírali, takže jsem si je mohl dobře prohlédnout. Mou pozornost však přitáhlo něco jiného.

Nebyli si ani trochu podobní.

Byly tam tři dívky; jedna byla neuvěřitelně vysoká, i když seděla – možná stejně vysoká jako já. Její dlouhé nohy jednoduše neměly konce. Vypadala jako kapitánka volejbalového týmu; rozhodně byste se nechtěli připlést do cesty jedné z jejích tenisek. Měla tmavé, kudrnaté vlasy stažené do rozčuchaného culíku.

Druhá měla medově zlaté vlasy, které jí splývaly na ramena. Nebyla tak vysoká jako tmavovláska, ale i tak by nejspíš převýšila většinu kluků u mého stolu. Připadala mi napjatá, podrážděná. Víím, že je to trochu zvláštní, ale připomínala mi herečku z jednoho akčního filmu, který jsem viděl před pár týdny. Hlavní hrdinka v něm mačetou zabila asi dvanáct chlapů. Tehdy jsem si říkal, že tohle jim nespoknu – nebylo možné, aby se herečka utkala s tolika zlosyny a vyhrála. Kdyby tu postavu hrála *tahle* holka, možná bych se nechal přesvědčit.

Poslední dívka byla menší. Její vlasy byly červenohnědé a měly kovový, jakoby bronzový lesk. Vypadala mladší než její kamarádky, které by klidně mohly chodit na vysokou školu.

Naproti nim seděli dva kluci. Ten vyšší – rozhodně měřil víc než já, odhadoval jsem ho minimálně na metr devadesát pět – byl jednoznačně místní sportovní hvězda. Taky král maturitního plesu. Kluk, který si může v posilovně nárokovat jakékoliv vybavení, na něj má zrovna chuť. Měl rovné, zlaté vlasy stažené do pevného uzlu, ale nebylo na něm nic zženštilého – vlastně kvůli němu působil ještě mužněji. Bylo zřejmé, že pro tuhle, anebo kteroukoliv jinou školu je příliš exkluzivním zbožím.

Menší kluk byl šlachovitý a měl tmavé vlasy, které byly tak krátké, že by se daly skoro považovat za stín.

Byli naprosto jiní, a přesto navlas stejní. Byli bledí jako křída, nejsvětější ze všech studentů žijících v tomhle deštivém městě bez slunce. Bělejší než já, vyhlášený albín. Všichni měli velmi tmavé oči – z místa, kde jsem seděl, vypadaly černé – navzdory různě barevným vlasům. Pod očima měli tmavě fialové kruhy připomínající modřiny. Možná někde slavili až do rána. Anebo jim všem někdo rozbil nos. Až na to, že jejich nosy i všechny ostatní rysy byly rovné a dokonale pravidelné.

Ale proto jsem na ně necivěl.

Zíral jsem na ně, protože jejich tváře, tak rozdílné, a přesto tak stejné, byly všechny do jedné nepopsatelně, nadpozemsky krásné. Dívky i kluci – byli nádherní. Byly to tváře, které ve skutečném životě nevidíte – jen na stránkách vyretušovaných časopisů a na reklamních poutačích. Anebo v muzeích, namalované starými mistry jako tváře andělů. Nemohl jsem uvěřit, že jsou skuteční.

Nejkrásnější mi připadala ta drobnější dívka s rusými vlasy, i když jsem nepochyboval o tom, že holčičí část školy by svorně hlasovala pro blondáka s tvářmi filmové hvězdy. Mýlily by se. Všichni byli nádherní, ale ta dívka nebyla jen krásná. Byla naprosto dokonalá. Šlo o zneklidňující, znepokojivou dokonalost. Byl jsem z ní celý nesvůj.

Všichni odvraceli tvář, neřídili se na sebe ani na zbytek studentů; zdálo se mi, že prostě jen hledí do prázdna. Připomněli mi modely a modelky stojící v napůl uměleckých pózách – estetickou nudu. Zatímco jsem je sledoval, ten šlachovitý kluk se zvedl, sebral ták – ležela na něm neotevřená minerálka a nenakousnuté jablko – a odešel z jídelny rychlým, ladným krokem jako po přehlídkovém molu. Díval jsem se za ním a přemýšlel jsem, zda je ve městě taneční společnost, dokud neodložil ták a nevyklouzl ven zadními dveřmi. Šel rychleji, než bych považoval za možné.

„Kdo to je?“ zeptal jsem se kluka, který se mnou chodil na španělštinu. Jeho jméno jsem zapomněl.

Zatímco vzhledl, aby se podíval, koho tím myslím – přestože mu to muselo být jasné z tónu mého hlasu – ta dokonalá dívka najednou zvedla hlavu a pohlédla na nás. Na zlomek vteřiny ulpěla pohledem na mém sousedovi a potom se její temné oči vpily přímo do těch mých. Dlouhé, oválné oči, v koutcích lehce zešikmené, husté, černé řasy.

Rychle odvrátila pohled, rychleji než já, přestože jsem sklopil zrak, hned jak se podívala mým směrem. Cítil jsem, jak mi na tváři naskakují rudé fleky. V jejím obličejí se zračila naprostá lhostejnost – jako by někdo zavolal její jméno a ona nedobrovolně vzhledla, předem rozhodnutá neodpovědět.

Můj soused se zasmál, ale bylo vidět, že je nervózní. Seděl s pohledem upřeným na stůl stejně jako já.

Mumlal, takže jsem mu stěžím rozuměl. „To jsou Cullenovi a Haleovi. Edith a Eleanor Cullenovy, Jessamine a Royal Haleovi. Ten, co odešel, byl Archie Cullen. Žijí s doktorkou Cullenovou a jejím manželem.“

Koutkem oka jsem pohlédl na tu dokonalou dívku, která teď zírala na svůj tác a tenkými, bledými prsty trhala housku na kusy. Rychle pohybovala ústy, přestože se její plné rty sotva pootevřely. Zbylí tři se na ni sice nedívali, ale mně připadalo, že mluví přímo k nim.

Zvláštní jména. Stará. Taková měli naši prarodiče, a já. Možná to tu bylo běžné? Maloměstská jména? A pak jsem si konečně vzpomněl, že můj soused se jmenuje Jeremy. Úplně normální jméno. Hned dva kluci, se kterými jsem v bývalé škole chodil na dějepis, se jmenovali Jeremy.

„Všichni jsou tak... hezcí.“ To byl slabý výraz.

„Jo!“ Jeremy se znovu souhlasně zasmál. „A všichni spolu chodí – Royal a Eleanor, Archie a Jessamine. A zároveň spolu žijí.“ Zahihňal se a významně nadzvedl obočí.

Aniž bych věděl proč, měl jsem chuť je bránit. Možná jen proto, že to znělo, jako by je soudil. Ale co bych asi tak řekl? Vůbec nic jsem o nich nevěděl.

„Kteří z nich jsou Cullenovi?“ zeptal jsem se, protože jsem chtěl změnit tón, ale nikoliv téma rozhovoru. „Nevypadají jako příbuzní... nezdá se mi...“

„Taky nejsou. Doktorka Cullenová je mladá. Je jí jen něco málo přes třicet. Všechny děti jsou adoptované. Haleovi – to jsou ti blondatí – jsou ale skuteční sourozenci, bratr a sestra, myslím, že dvojčata. Jsou u ní v péstounské péči.“

„Na péstounskou péči vypadají trochu staří.“

„Taky jsou. Royalovi a Jessamine je oběma osmnáct, ale s panem Cullenem žijí odmalička. Myslím, že je to jejich strýc.“

„Je to docela obdivuhodné – že se starají o všechny ty děti, když jsou tak mladí, a vůbec.“

„Asi jo,“ odpověděl Jeremy, který působil, jako by o nich nechtěl říkat nic pěkného. Jako by doktorku a jejího manžela z nějakého důvodu neměl rád. Způsob, jakým se díval na jejich adoptované ratolesti, naznačoval, že možná tak trochu žárlí. „Myslím si, že doktorka Cullenová nemůže mít děti,“ dodal, jako by se tím celá záležitost stávala méně záslužnou.

Během rozhovoru jsem zjistil, že od skupiny nedokážu odtrhnout oči na víc než pár vteřin. Všichni dál zírali do zdi a nepozřeli ani sousto.

„To ve Forks bydlí odjakživa?“ zeptal jsem se. Jak to, že jsem si jich během letních prázdnin nikdy nevšiml?

„Ne. Přestěhovali se sem před dvěma lety odněkud z Aljašky.“

Zaplavil mě zvláštní pocit lítosti a zároveň úlevy. Lítosti, protože navzdory jejich kráse to byli pořád cizinci a ve škole je očividně nepřijali. Úlevy, protože jsem nebyl jediným nováčkem, a navíc jsem nebyl ani zdaleka tím nejzajímavějším.

Znovu jsem si je začal prohlížet. Ta dokonalá dívka, jedna z Cullenových, vzhlédla a podívala se přímo na mě, tentokrát s opravdovým zájmem. Okamžitě jsem odvrátil pohled, ale v jejích očích jsem stačil zahlédnout něco jako očekávání.

„Kdo je ta holka s rusými vlasy?“ zeptal jsem se. Pokusil jsem se ledabyly mrknout tím směrem, jako bych si jen prohlížel jídelnu. Upřeně mě pozorovala, ale nezírala na mě, tak jako někteří z mých spolužáků – měla trochu frustrovaný výraz, kterému jsem nerozuměl. Znovu jsem sklopil oči.

„To je Edith. Jasně, je to kočka, ale neztrácej s ní čas. S nikým nechodí. Očividně pro ni není žádný zdejší kluk dost dobrý,“ řekl Jeremy kysele a potom si odfrkl. Přemýšlel jsem, kolikrát ho asi odmítla.

Stíkl jsem rty k sobě, abych skryl úsměv. Potom jsem na ni znovu pokradmu pohlédl. Edith. Odvracela tvář, ale z tvaru jejích tváří jsem usoudil, že se možná taky usmívá.

Za několik minut se ti čtyři zvedli a odešli od stolu. Všichni kráčeli ladně jako srnky – dokonce i zlatý král maturitního plesu. Bylo zvláštní dívat se, jak se společně pohybují. Edith už na mě znovu nepohlédla.

Seděl jsem u stolu s Jeremym a jeho kamarády a oběd mi zabral déle, než kdybych byl sám. Nechtěl jsem přijít pozdě na hodinu hned první den. Jeden z mých nových známých, který mi zdvořile připomněl, že se jmenuje Allen, se mnou měl biologii, a tak jsme odešli společně. Ani jeden z nás za celou dobu nepromluvil. Nejspíš byl stejně stydlivý jako já.

Když jsme vstoupili do třídy, Allen si sedl za laboratorní stůl s černou deskou – byl úplně stejný jako ty, na které jsem byl zvyklý z doma. Sousedá už měl. Obsazená byla všechna místa kromě jednoho. V prostřední uličce jsem uviděl Edith; poznal jsem ji podle neobvyklých, kovově lesklých vlasů. Židle vedle ní byla prázdná.

Okamžitě se mi rozbušilo srdce.

Šel jsem uličkou, abych si nechal podepsat papír, a přitom jsem ji sledoval. Snažil jsem se působit nenápadně. Když jsem procházel kolem ní, najednou ztuhla. Pohlédla na mě tak rychle, že mě to překvapilo; dívala se na mě s tím nejpodivnějším výrazem ve tváři – nebyl jenom rozzlobený, byl zuřivý, nepřátelský. Zaraženě jsem odvrátil pohled a znovu jsem zrudl. Zakopl jsem o knihu ležící v uličce, a musel jsem se chytit okraje stolu, abych nespádl. Dívka, která tam seděla, se zachichotala.

S těma očima jsem měl pravdu – byly černé jako dva uhlíky.

Paní Bannerová mi podepsala papír a podala mi učebnici, aniž by po mně chtěla nějaké představování anebo zmínila jméno Beaufort. Hned jsem věděl, že spolu budeme dobře vycházet. Samozřejmě neměla na výběr a musela mě poslat na jediné volné místo uprostřed třídy. Když jsem šel k lavici, abych se vedle ní posadil, držel jsem oči sklopené – byl jsem zmatený a bylo mi trapně. Přemýšlel jsem, co jsem provedl, že jsem si vysloužil tak nepřátelský pohled.

Když jsem pokládal knihu na stůl, ani jsem nevzhlédl, ale koutkem oka jsem zaznamenal, že se pohnula. Sedla si na úplný okraj židle a odvrátila se, jako bych páchl. Nenápadně jsem popotáhl nosem. Moje tričko vonělo po pracím prášku. To jí přece nemohlo vadit. Od-sunul jsem si židli napravo, abych jí dal víc prostoru, a snažil jsem se poslouchat učitelku.

Mluvila o anatomii buněk, kterou už jsme brali. I tak jsem si dělal poznámky a dával jsem pozor, abych ani na chvíli neodlepil oči od lavice.

Nemohl jsem si pomoci a občas jsem pokradmu mrkl na zvláštní dívku, která seděla vedle mě. Za celou hodinu se neuvolnila; strnule seděla na kraji své židle co nejdál ode mě, odvrácený obličej skrývala za závojem vlasů. Ruku sevřenou v pěst měla položenou na levém stehnu, pod bledou kůží jí prosvítaly šlachy. Ani tu nikdy nepovolila. Rukávy bílého trička měla vytažené k loktům; na předloktích se jí rýsovaly překvapivě velké svaly. Nedalo se přehlédnout, jak dokonalou má kůži. Nebyla na ní jediná piha, jediná jizvička.

Hodina se vlekla pomaleji než ty ostatní. Bylo to proto, že se školní den pomalu chýlil ke konci, anebo proto, že jsem čekal, kdy konečně povolí zařatou pěst? To se nestalo; seděla tam a zdálo se, že ani nedýchá. Co to s ní bylo? To se takhle chovala vždycky? Vzpomněl jsem si na Jeremyho nakyslý pohled u oběda a přemýšlel jsem, jestli jsem ho neodsoudil příliš rychle. Třeba nebyl jenom dotčený.

Její chování se mnou nemohlo mít nic společného. Vždyť mě neznala.

Na konci hodiny paní Bannerová rozdala nějaké opravené testy. Jeden mi podalapro dívku vedle mě. Bez přemýšlení jsem mrkl na horní okraj papíru – bylo tam sto procent... a taky jsem uviděl, že jsem si její jméno celou dobu představoval špatně. Bylo to Edythe, ne Edith. To jméno jsem takhle nikdy napsané neviděl, ale hodilo se k ní líp.

Když jsem jí papír podával, koutkem oka jsem na ni mrknul. Hned jsem toho zalitoval. Znovu se do mě zabodla zlostným pohledem, její velké černé oči byly plné nenávisti a odporu. Ucukl jsem; vzpomněl jsem si na rčení *kdyby pohled mohl zabíjet*.

V tu chvíli zazvonilo tak hlasitě, že jsem nadskočil, a Edythe Cullenová vylétla ze židle. Pohybovala se jako tanečnice, každá linie jejího štíhlého těla byla v dokonalém souladu s těmi ostatními. Otočila se ke mně zády a zmizela ze třídy dřív, než se kdokoliv ze studentů stihl postavit.

Seděl jsem v lavici, jako by do mě uhodilo, a díval jsem se za ní s prázdným pohledem. Byla ostrá jako břitva. Pomalu jsem si skládal

věci a pokoušel jsem se vytěsnit zmatek a pocit viny, které mě zaplavily. Proč bych se měl cítit provinile? Nic špatného jsem neudělal. Jak bych mohl? Vždyť jsem se s ní ani pořádně nepotkal.

„Nejsi náhodou Beaufort Swan?“ zeptal se mě dívčí hlas.

Vzhlédl jsem a uviděl jsem roztomilou dívku s dětským obličejem. Měla pečlivě vyžehlené blondaté vlasy a přátelsky se na mě usmívala. Očividně si nemyslela, že páchnu.

„Beau,“ opravil jsem ji a taky jsem se usmál.

„Já jsem McKayla.“

„Ahoj, McKaylo.“

„Víš, kde máš další hodinu?“

„Mám tělocvik. Myslím, že tělocvičnu najdu.“

„Já taky.“ Vypadala nadšeně, přestože v tak malé škole to nebyla zase taková náhoda.

Na hodinu jsme šli spolu; byla povídavá a obstarávala většinu rozhovoru, takže jsem z toho vyvázl lehce. Do svých deseti let žila v Kalifornii, proto chápala, jak mi chybí slunce. Ukázalo se, že jsme spolu měli i angličtinu. Zatím byla tím nejpříjemnějším člověkem, kterého jsem dnes potkal.

„To jsi Edythe Cullenovou bodl do ruky tužkou nebo co? Nikdy jsem neviděla, že by se chovala takhle.“

Zamrkal jsem. Zjevně jsem si toho nevšiml jenom já. A podle všeho to nebylo Edythinu obvyklé chování. Rozhodl jsem se hrát hloupého.

„To byla ta holka, vedle které jsem seděl na biologii?“

„Jo,“ odpověděla. „Vypadalo to, jako by se svíjela bolestí.“

„Nevím,“ řekl jsem. „Vůbec jsem s ní nemluvil.“

„Je divná.“ McKayla postávala na chodbě, místo aby odešla do šatny. „Kdybych vedle tebe seděla já, mluvila bych s tebou.“

Usmál jsem se na ni a potom jsem odešel do chlapecké šatny. Byla milá a vypadalo to, že jsem jí sympatický. Ani to mi ale nepomohlo zapomenout na podivnou hodinu, kterou jsem právě prožil.

Učitelka tělocviku trenérka Clappová mi našla dres, ale nenutila mě, abych se na dnešní hodinu převlékal. Doma byla tělesná výchova povinná jen dva roky, tady celé čtyři. To pro mě znamenalo peklo.

Sledoval jsem čtyři volejbalové zápasy najednou. Vzpomněl jsem si, kolik zranění jsem při nich utržil anebo způsobil, a udělalo se mi lehce nevolno.

Potom konečně zazvonilo. Pomalým krokem jsem se vydal do kanceláře, abych odevzdal podepsaný papír. Už nepršelo, ale foukal silný, studený vítr. Zapnul jsem si bundu a volnou ruku jsem strčil do kapsy.

Když jsem vstoupil do vyhřáté kanceláře, skoro jsem se obrátil a zase odešel. U přepážky přede mnou stála Edythe Cullenová; její kovově lesklé vlasy svázané do culíku si nešlo splést. Vypadalo to, že si mě nevšimla. Přitiskl jsem se zády ke stěně a čekal jsem, až bude plešatící sekretář volný.

Hádala se s ním tichým, sametovým hlasem. Rychle mi došlo, o čem hádka je. Přemlouvala ho, aby jí přesunul biologii na jiný den – na kterýkoliv jiný den.

Tohle se mnou nemohlo mít nic společného. Muselo jít o něco jiného, něco, co se stalo předtím, než jsem dorazil do třídy. Proto se tvářila tak nenávistně, ne kvůli mně. Bylo nemožné, aby vás úplně cizí člověk začal znenadání tak vášnivě nenávidět. Na to, abych se stal předmětem tak náruživého citu, jsem nebyl dost zajímavý.

Dveře se znovu otevřely a do místnosti zavál studený vítr. Zašustil papíry na stole a pocuchal mi vlasy. Dívka, která vstoupila dovnitř, prostě došla k přepážce, položila papír do drátěného košíku a zase odešla. Ale Edythe Cullenová najednou ztuhla, otočila se a znovu se do mě zabodla tím nenávistným pohledem – její tvář byla až směšně dokonalá, nebyla v ní jediná chyba, jediný lidský nedostatek. Na chvíli jsem pocítil podivný závan skutečného strachu a chloupky na ruce se mi postavily do pozoru. Jako by měla každou vteřinu vytáhnout pistoli a zastřelit mě. Ten pohled trval jen okamžik, ale byl mrazivější než ledový vítr zvenčí. Obrátila se zpátky k sekretáři.

„Tak se nedá nic dělat,“ řekla hedvábně jemným hlasem. „Vidím, že je to nemožné. Moc vám děkuju za pomoc.“ Potom se otočila na podpatku a vyšla ze dveří, aniž by mi věnovala jediný další pohled.

V obyčejně rudém obličejí jsem byl pro jednu bledý jako stěna. Strnule jsem došel k přepážce a podal jsem muži podepsaný papír.

„Jak to první den šlo?“ zeptal se mě.

„Dobře,“ zalhal jsem a cítil, jak se mi láme hlas. Viděl jsem, že jsem ho nepřesvědčil.

Moje auto bylo jedno z posledních, která zůstala na parkovišti. V tomhle vlhkém, zeleném pekle mi už teď připadalo jako bezpečný přístav, věc nejbližší domovu. Chvilí jsem seděl uvnitř a nepřítomně jsem zíral na přední sklo. Brzy mi začala být zima, a tak jsem nastaroval, abych mohl zatopit. Motor se s burácením probudil k životu. Jel jsem zpátky k Charliemu domů a snažil jsem se na všechno zapomenout.

2. OTEVŘENÁ KNIHA

Následující den byl lepší... a zároveň horší.

Lepší, protože ještě nepršelo, přestože obloha byla plná těžkých černých mraků. Lepší, protože jsem zhruba věděl, co mě ve škole čeká. McKayla si na angličtině sedla vedle mě a doprovodila mě i na další hodinu, zatímco členka šachového klubu Erica ji probodávala nazlobeným pohledem. Docela mi to lichotilo. Ostatní už na mě tolik nezírali. U oběda jsem seděl s velkou skupinou spolužáků včetně McKayly, Ericy, Jeremyho, Allena a několik dalších lidí, jejichž tváře a jména jsem si dokonce i pamatoval. Přišlo mi, že se pomalu přestávám topit a jenom se brodím.

Hůř jsem se cítil proto, že jsem byl unavený: ani dnešní noc jsem nespal kvůli dešti, který vytrvale bubnoval o střechu. Paní Varnerová mě navíc při matice vyvolala, i když jsem se nehlásil, a já odpověděl špatně. Potom jsem musel hrát volejbal; jednou jsem se nestačil vyhnout míči a nepovedeným úderem jsem trefil hned dva své spoluhráče.

Ale úplně nejhorší bylo, že Edythe Cullenová vůbec nepřišla do školy.

Celé ráno jsem se snažil nemyslet na oběd, nechtěl jsem vzpomínat na její nenávistný pohled. Napůl jsem si přál, abych jí mohl stanout tváří v tvář a zeptat se jí, co má za problém. Když jsem ležel